

ДЕМИ-МОНД:
Зима

Род Рийс

ДЕМИ-МОНД:
Зима

Артлайн Студиос
София, 2015

Rod Rees
THE DEMI-MONDE: WINTER
copyright© 2011 by Rod Rees
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания. Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ДЕМИ-МОНД: ЗИМА
2015 Артлайн Студиос
с/о Anthea Agency
Всички права запазени.
Автор: Род Рийс
Превод: © 2015 Десислава Сивилова
Редактор: Ина Тодорова
Художник на корицата: Георги Мерамджиев
Предпечат: Артлайн Студиос
Печат: Артлайн Студиос
Издател: Артлайн Студиос
България, София 1618
кв. Павлово, ул. „Кота 1050“ №21
тел. +359 2 411 00 02
www.artline-comics.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-021-0

СЪДЪРЖАНИЕ

Карта на Деми-монд / 6

ДЕМИ-МОНД: РОМАНЪТ

Пролог / 9

Част първа
Прослушването / 23

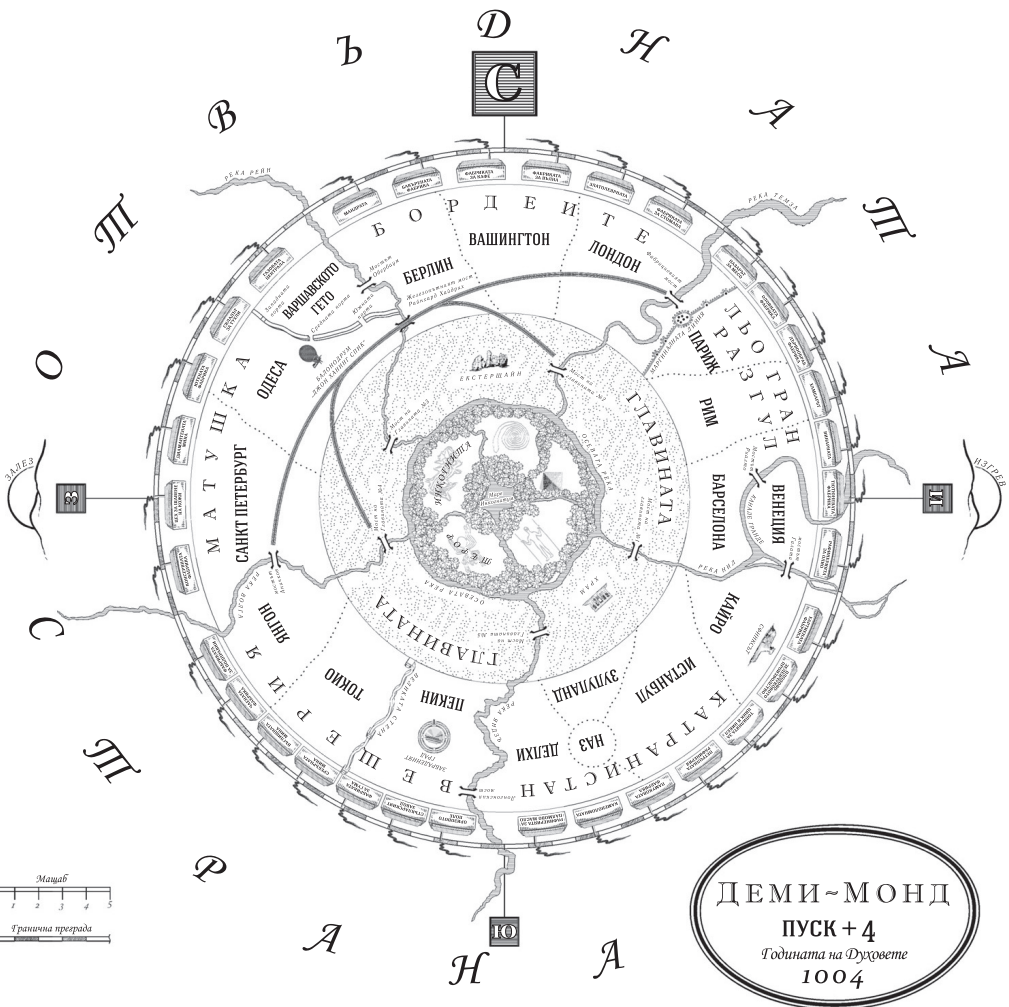
Част втора
Проникването / 111

Част трета
Варшава / 271

Част четвърта
Нощта на Фрея / 437

Епилог / 485

Деми-монд
Речник на термините и жаргона / 489

Деми-монд (същ. име)

1. обществена прослойка, чиито представители са избрали декадентски начин на живот и демонстрират разкрепостено държание;
2. подземен свят, в който не съществуват норми на цивилизовано поведение;
3. масова мултиплейър симулация, базирана върху платформата на квантов компютър от клас АББА, която използва технологията на ПараДайм КиберРисърч за Поглъщаща потребителя реалност, за да пресъздаде в изключително реалистична виртуална обстановка атмосферата на страх и непредвидимите аспекти на силно стресовата, гъсто населена, урбанистична асиметрична военна среда;
4. ад.

Пролог

Деми-монд: 37. ден на зимата, 1004 г.

Норма побягна. Вдигна полите си и побягна така, както никога досега не беше бягала. Бягаше, сякаш всички изчадия на Ада бяха по петите ѝ.

„Проклятие... изчадията на Ада са по петите ми.“

Докато бягаше, чу зад себе си пукот на оръжия – звукът от куршумите отекваше из тихите нощни улици на Лондон. Стрелбата ѝ подсказа, че Мата Хари и нейните Мъж-о-трепки бяха удържали на думата си. Бяха се опитали да задържат копелетата от СС възможно най-дълго. Мъж-о-трепките умираха трудно.

„Бягай, Норма, бягай!“, беше ѝ извикала Мата Хари, когато главорезите на Клемент от СС-Ордена на арийските тамплиери бяха разбили вратата на кръчмата. И тя беше побягнала. Не можеше – нямаше – да се остави на тия от СС да я хванат.

„Побъркани, зли копелета.“

Но тя бягаше на сляпо.

Заслепена от снега.

Снежната пелена беше толкова гъста, че тя едва виждаше на десетина крачки пред себе си от снежинките, които леденият вятър запращаше в очите ѝ, карайки ги да сълзят от болка.

Норма гневно тръсна глава и си наложи да не обръща внимание на болката нито на студа, нито на мразовитата безчувственост, която пълзеше по пръстите на ръцете и краката ѝ, нито на протестите на своето бунтуващо се тяло. Наложил си

да не обръща внимание на нищо друго, освен на нуждата да увеличи възможно най-много разстоянието между себе си и зверовете, които я преследваха.

Трябваше да забрави всичко, освен нуждата да бяга. Да забрави онзи двуличен, мерзък, коварен, подмолен, долен кучи син Бурлеск Естрад.

„Копеле.“

Тя бягаше и бягаше, докато сърцето ѝ не заблъска в гърдите, докато краката ѝ не затрепериха от болка, докато дробовете ѝ не взеха да горят. Бягаше с всички сили, придържайки се, доколкото може, към коловозите по пътя, направени от покритите с гума колела на паромобил, и отчаяно се мъчеше да не оставя следи в току-що навалелия сняг. Следи, по които да я открият.

Звукът от ловджийски рог отекна някъде зад нея... може би само на няколко пресечки по-назад. Отрядът на СС се беше отървал от Мъж-о-трепките. Сега започваше същинският лов на демони.

„Бягай, Норма, бягай!“

Да, без съмнение вече ги чуваше. Чуваше тропота на подкованите им ботуши, чаткаши из плетеницата от улици и пресечки, които кръстосваха Бордеите. Чуваше изреваните заповеди на онзи противен, противен мъж – или по-скоро момче – Арчи Клемент, и писъците на неговата глутница Кръволоци, докато ги насъскваше напред.

Кожените подметки на ботушите ѝ се хлъзнаха по калдъръма, покрит с гладък слой сняг, и тя се просна в зловонната канавка, и се приземи на колене и разперени длани. Раздраната ѝ от камъните кожа се взриви от болка, но тласкана от адреналина и мисълта какво я очаква, ако я заловят, тя дори не погледна израненото си тяло, а се изправи на крака и закукука напред, хленчейки от болка, отчаяние и ужас.

„Я се стегни, Норма!“

Сега не беше моментът да проявява слабост. Не и щом се беше одраскала. Драскотините кървяха. На Кръволоците много щеше да им хареса. Щяха да пощуреят... за кръв. И със сигурност щяха да ѝ хванат дирите.